

sygn. akt IV P 55/12

dnia 8 września 2015r.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Rejonowy w Goleniowie, Wydział IV Pracy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Ireneusz Bolechowski

Ławnicy: Edyta Kinik, Ewa Woźniak

Protokolant: Marta Barycza

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 września 2015r. sprawy

z powództwa K. T.

przeciwko Domowi Pomocy Społecznej w J.

o odszkodowanie

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powódki K. T. na rzecz pozwanego Domu Pomocy Społecznej w J. kwotę 60,- zł. (sześćdziesiąt złotych) z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa prawnego;

III. koszty sądowe ponosi Skarb Państwa.

Ławnik: Przewodniczący: Ławnik:

sygn. akt IV P 55/12

UZASADNIENIE

Powódka **K. T.** wniosła w dniu 20 stycznia 2012r. pozew (k. 2 – 4 akt) przeciwko Zarządowi Powiatu w G..

Domagała się w nim przyznania powódce odszkodowania w kwocie 77.080,30 zł. za nieuzasadnione rozwiązanie umowy o pracę.

W uzasadnieniu powódka podała, że pozwany wypowiedział jej umowę o pracę wskazując jako przyczynę wypowiedzenia utratę zaufania do powódki z powodu działań podejmowanych na stanowisku dyrektora Domu Pomocy Społecznej J..

Wskazała, że zarzuty wysuwane przez pozwanego są bezpodstawne. Podniosła, iż wielokrotnie rozmawiała z Przewodniczącymi Związków Zawodowych, z zarządami związków, jak również spotykała się z pracownikami (...) i (...) J.. Dodała, że bardzo aktywnie korespondowała z Przewodniczącymi Związków Zawodowych.

Powódka podniosła, że konflikt z zakładowymi organizacjami związkowymi był bardzo trudny do rozwiązania, a powódka czuła się osamotniona, ponieważ w konflikcie po stronie związkowej uczestniczył jej zastępca T. K. i główna księgowa M. Ś..

Powódka wskazała, iż miała wątpliwości co do legalności akcji protestacyjnej na terenie (...) J. oraz co do tego, czy zorganizowany protest wynikał z inicjatywy pracowników. Zdaniem powódki istnieje ogromne prawdopodobieństwo, iż protest miał na celu tylko i wyłącznie zwolnienie dyrektora, który nie godził się na bylejąkość w pracy i egzekwował prawość, pracowitość i odpowiedzialność.

Powódka stwierdziła, iż nieprawdą jest, że nie podjęła negocjacji ze związkami zawodowymi. Powódka podjęła negocjacje jednakże zarówno zastępca dyrektora, główna księgowa oraz przedstawiciele związków zrywali rozmowy, nie dając sobie powiedzieć, iż nie wszystkie postulaty można spełnić.

Nieprawdą jest, iż pozwany wydał powódce polecenie niepodejmowania decyzji personalnych. Powódka takiego polecenia nie otrzymała. Powódka nie podjęła w okresie trwającej akcji protestacyjnej żadnych decyzji personalnych, jedynie informowała związki zawodowe o zamiarze wypowiedzenia umów o pracę.

Zdaniem powódki przewodniczący Związków Zawodowych organizując akcję protestacyjną kierowali się jedynie swoją nienawiścią do powódki. Nie przeprowadzali referendum wśród swoich członków. Przewodniczący Z. M. chciał w ten sposób dać upust swej złości na reakcję powódki po odkryciu nieprawidłowości w gospodarce finansowo – księgowej (...) Natomiast przewodniczący J. T. był widziany przez powódkę w godzinach pracy poza zakładem pracy, a mieszkańcy, nad którymi miał sprawować opiekę w tym czasie pozostawali bez nadzoru, ponieważ dyżurujący personel nie miał wiedzy, że nie ma go już w pracy. Zastępca dyrektora był żywo zainteresowany odsunięciem ze stanowiska powódki ponieważ poświadczył nieprawdę na zaświadczeniu, o czym powódka się dowiedziała. Również dla głównej księgowej powódka była osobą niewygodną, albowiem po stwierdzeniu uchybień w działalności (...), powódka poprosiła o raporty kasowe oraz sprawozdania z kontroli kasy. W odpowiedzi otrzymała po pewnym czasie raporty wytworzone najprawdopodobniej „na potrzebę chwili”, gdyż jeszcze tusz był świeży i się rozmazywał. W ocenie powódki, w tym stanie rzeczy osoby uczestniczące i organizujące akcję protestacyjną były zainteresowane odsunięciem powódki od stanowiska dyrektora (...), aby problemy nie zostały rozdmuchane i Zarząd Powiatu wraz ze Starostą (...) umożliwił w/w bezkarność.

W piśmie procesowym z dnia 6 lutego 2012r. (k. 64 akt) powódka ograniczyła swoje żądanie do kwoty 21.000,- zł.

W piśmie procesowym z dnia 14 lutego 2012r. (k. 72 – 73 akt) powódka wniosła o:

- wezwanie do udziału w sprawie w charakterze strony pozwanej Domu Pomocy Społecznej w J.;
- przywrócenie terminu do wniesienia pozwu przeciwko Domowi Pomocy Społecznej w J. o zapłatę odszkodowania za nieuzasadnione rozwiązanie umowy o pracę.

W odpowiedzi na pozew (k. 115 – 116 akt) pozwany Zarząd Powiatu w G. wniósł o:

- odrzucenie pozwu, ewentualnie o oddalenie powództwa w całości;
- zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany podniósł, że Zarząd Powiatu w G. jako organ wykonawczy jednostki samorządu terytorialnego tj. powiatu nie posiada zdolności sądowej, tym samym nie może uczestniczyć w sprawie w charakterze pozwanego.

Dodał, iż powódka nieumiejętnie zarządzała podległą jej jednostką i doprowadziła do znacznej eskalacji konfliktów między nią a podległymi pracownikami i związkami zawodowymi.

Na rozprawie z dnia 30 marca 2012r. (protokół – k. 128 – 129v akt) powódka cofnęła pozew odnośnie pozwanego Zarządu Powiatu w G., na co pozwany ten wyraził zgodę.

Wobec powyższego sąd wydał postanowienie, mocą którego:

- umorzył postępowanie wobec Zarządu Powiatu w G.;
- na mocy art. 194 k. p. c. wezwał do udziału w sprawie w charakterze pozwanego **Dom Pomocy Społecznej w J.**

W odpowiedzi na pozew (k. 134 – 135 akt) pozwany Dom Pomocy Społecznej w J. wniósł o:

- odrzucenie pozwu, ewentualnie o oddalenie powództwa w całości;
- zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany podniósł, iż powódka nieumiejętnie zarządzała podległą jej jednostką i doprowadziła do znacznej eskalacji konfliktów między nią a podległymi pracownikami i związkami zawodowymi.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Od maja 2008r. powódka pełniła funkcję dyrektora pozwanego Domu Pomocy Społecznej.

Dowód: zeznania świadka T. K. – k. 208 – 210 akt.

Powódka przeprowadziła kontrolę na (...) ((...)) pozwanego (...) odnośnie prawidłowego prowadzenia gospodarki finansowej. Powódka uważała, że występują jakieś uchybienia związane z pobraniem zaliczki przez kierownika (...) Z. M.. Celem zbadania tej sprawy na jej prośbę na (...) przeprowadzona została kontrola przez (...) w G.. W wyniku kontroli nie stwierdzono nieprawidłowości. Powódka zawnioskowała wówczas o ponowną kontrolę przez audytora ze Starostwa Powiatowego w G.. Taki audyt się odbył. Poza pewnymi niedociągnięciami, większych nieprawidłowości nie stwierdzono.

Kierownik (...) Z. M., który był jednocześnie przewodniczącym jednego z działających na terenie pozwanego związków zawodowych był rozgoryczony formą przeprowadzenia pierwszej kontroli, którą odebrał jako napaść personalną ze strony powódki. W żaden sposób jednak nie odgrażał się powódce.

Dowód: zeznania świadka T. K. – k. 208 – 210 akt; zeznania świadka Z. M. – k. 244v – 246v akt.

W pozwanym (...) ukształtowała się praktyka comiesięcznych spotkań powódki ze związkami zawodowymi w ramach premiowania pracowników. Związkowcy w trakcie tych spotkań mieli możliwość zadawania pytań powódce i poruszania nurtujących ich kwestii.

Dowód: zeznania świadka T. K. – k. 208 – 210 akt; zeznania świadka M. Ś. – k. 225 – 227v akt; zeznania świadka Z. M. – k. 244v – 246v akt; zeznania świadka J. T. – k. 289v – 292 akt; zeznania świadka L. Z. – k. 391v – 393 akt; zeznania świadka M. H. – k. 401v – 403 akt.

Po pewnym czasie sprawowania funkcji dyrektorskiej przez powódkę zaczęło narastać niezadowolenie wśród większej części członków załogi (...). Przede wszystkim chodziło o wysokość zarobków, ale również o ogólnie źle odbierane podejście powódki do pracowników.

W związku z powyższym doszło do kilku spotkań pomiędzy przewodniczącymi zakładowych organizacji związkowych działających na terenie pozwanego. O swoich problemach związkowcy poinformowali Starostę (...) K. S., który zalecał prowadzenie rozmów z dyrekcją (...). Wobec tego związkowcy stanęli na stanowisku, że wystąpią do powódki z petycją zawierającą ich postulaty.

Dowód: zeznania świadka Z. M. – k. 244v – 246v akt; zeznania świadka J. T. – k. 289v – 292 akt; zeznania świadka I. W. – k. 420 – 420v akt.

W kwietniu 2011r. główna księgowa w pozwanym (...) M. Ś. zwróciła powódce uwagę na narastające problemy ze związkami zawodowymi działającymi u pozwanego. Wskazywała, że należałoby wszcząć rozmowy z kierownictwem związków zawodowych i poszukać kompromisowych rozwiązań. Zaproponowała swoją mediację pomiędzy powódką a stroną związkową lub skorzystanie z mediacji zewnętrznej. Powódka jednak odmówiła rozmów twierdząc, że nie ma o czym rozmawiać, a przewodniczący związków zawodowych się zmówili.

Dowód: zeznania świadka M. Ś. – k. 225 – 227v akt.

W sierpniu 2011r. na terenie pozwanego (...) odbyło się spotkanie powódki ze związkowcami, na które przybył również Starosta (...) K. S.. Starosta nie wnikając w przyczyny konfliktu przedstawił swoje stanowisko, w którym zalecił prowadzenie ścisłego dialogu stron sporu. W tym celu zobowiązał powódkę do odbywania cotygodniowych spotkań ze związkowcami. Starosta apelując do stron o odbywanie spotkań nie przedstawił żadnych sugestii co do szczegółowych możliwości rozwiązania sporu.

Dowód: zeznania świadka T. K. – k. 208 – 210 akt; zeznania świadka M. Ś. – k. 225 – 227v akt; zeznania świadka Z. M. – k. 244v – 246v akt; zeznania świadka J. T. – k. 289v – 292 akt; zeznania świadka L. Z. – k. 391v – 393 akt; zeznania świadka M. H. – k. 401v – 403 akt;

Powódka spotykała się z przewodniczącymi organizacji związkowych działającymi na terenie pozwanego (...) w dniach 1, 8, 16, 23 września 2011r. oraz z zarządami tychże związków w dniu 8 września 2011r.

Dowód: listy obecności – k. 10 akt; protokół ze spotkania z dnia 16 września 2011r. – k. 11 akt; lista obecności – k. 12 akt; protokół ze spotkania z dnia 23 września 2011r. – k. 13 akt; lista obecności – k. 14 akt; protokół ze spotkania z dnia 8 września 2011r. – k. 15 – 19 akt; zeznania świadka J. T. – k. 289v – 292 akt.

W piśmie z dnia 16 września 2011r. zarządy organizacji związkowych działających u pozwanego podały, iż wobec braku jakiegokolwiek możliwości zawarcia porozumienia uznały, że zostały wyczerpane wszelkie możliwe opcje negocjacyjne i przedstawiły powódce następujące żądania:

1. Podwyżki wynagrodzeń o kwotę minimum 200,- zł. brutto na 1 etat.
2. Przywrócenie do pracy zwolnionych pracowników.
3. Anulowanie kar porządkowych.
4. Wyrównanie pensji zasadniczych w poszczególnych grupach zawodowych.
5. Podwyższenie pensji zasadniczych dla pracowników, którzy podnieśli kwalifikacje.
6. Ostateczne zakończenie spraw pielęgniarek:
 - zatrudnienie odpowiedniej ilości pielęgniarek;
 - całodobowej obsady pielęgniarskiej;
 - wewnętrznych uregulowań i procedur.
7. Równego traktowania pracowników zatrudnianych na czas określony (wynagrodzenie, terminy umów).
8. Traktowanie kadry kierowniczej z należnym szacunkiem.
9. Doprecyzowanie w Regulaminie wynagrodzeń zasad przyznawania dodatków specjalnych.
10. Poprawy warunków pracy i bhp w kuchni.

Związkowcy wskazali, że odpowiedzi na powyższe postulaty oczekują do dnia 22 września 2011r. Podali, że po tym terminie, w przypadku braku odpowiedzi, organizacje związkowe podejmą dalsze działania statutowe ze wstąpieniem – zgodnie z art. 1 ustawy z dnia 23 maja 1991r. o rozwiązywaniu sporów zbiorowych – w spór zbiorowy włącznie.

Strona związkowa nie domagała się ustąpienia powódki ze stanowiska dyrektora pozwanego (...).

Dowód: pismo zarządów organizacji związkowych w (...) J. z dnia 16 września 2011r. – k. 24 – 25 akt; zeznania świadka T. K. – k. 208 – 210 akt; zeznania świadka M. Ś. – k. 225 – 227v akt; zeznania świadka Z. M. – k. 244v – 246v akt; zeznania świadka J. T. – k. 289v – 292 akt; zeznania świadka A. N. – k. 367 – 367v akt; zeznania świadka S. T. – k. 390 – 391v akt; zeznania świadka L. Z. – k. 391v – 393 akt; zeznania świadka M. H. – k. 401v – 403 akt.

Powódka w dniu 22 września 2011r. udzieliła pisemnej odpowiedzi na powyższe pismo strony związkowej. Wskazała w niej między innymi, że:

- nie ma możliwości podwyżek płac w wysokości proponowanej przez związkowców. (...) jest bowiem jednostką budżetową, a posiadany budżet nie pozwala na podwyżki wynagrodzeń bez uprzedniego zabezpieczenia środków na ten cel.
- nie ma możliwości przywrócenia do pracy zwolnionych pracowników;
- nie ma możliwości anulowania kar porządkowych udzielonych pracownikom;
- pierwsze otrzymane środki finansowe na wynagrodzenia przeznaczone zostaną na dalsze wyrównywanie dysproporcji pensji zasadniczych w poszczególnych grupach zawodowych z uwzględnieniem posiadanych przez pracowników kwalifikacji;
- w związku z brakiem środków finansowych na dotrudnienie pielęgniarek w najbliższych dniach powódka wystąpi do Starostwa Powiatowego o rozważenie podpisania umowy cywilno – prawnej na obsługę pielęgniarską przez wykwalifikowaną firmę;
- pracodawca równo traktuje pracowników zatrudnionych na czas określony;
- pracodawca kadre kierowniczą traktuje z należyтым szacunkiem, co nie jest równoznaczne z rezygnacją z kontroli i ewentualnego wyciągnięcia konsekwencji ze stwierdzonych nieprawidłowości. Niemniej jednak pracodawca oczekuje na wskazanie przykładów traktowania kadry kierowniczej bez „należnego szacunku”.
- pracodawca nie widzi potrzeby doprecyzowania w Regulaminie wynagrodzeń zasad przyznawania dodatków specjalnych, jednakże gdyby strona związkowa taką potrzebę widziała, to pracodawca oczekuje na propozycję zapisów;
- w chwili obecnej nie jest możliwa wymiana wszystkich urządzeń kuchennych na nowe, ze względu na brak na ten cel środków finansowych. Urządzenia są i będą wymieniane sukcesywnie w miarę możliwości finansowych. Natomiast niezbędne przydziały odzieży, obuwia i środków ochrony indywidualnej wydawane są w terminie.

Na koniec powódka poprosiła związkowców o przedstawienie swoich postulatów „nie w formie sloganów, lecz w miarę możliwości na konkretnych przykładach”.

Dowód: pismo powódki z dnia 22 września 2011r. – k. 26 – 27 akt; zeznania świadka J. T. – k. 289v – 292 akt; zeznania świadka L. Z. – k. 391v – 393 akt; zeznania świadka M. H. – k. 401v – 403 akt.

W dniu 22 września 2011r. 51 pracowników pozwanego (...) J. złożyło swoje podpisy pod oświadczeniem o następującej treści:

„Niniejszym oświadczamy, że nie utożsamiamy się z publikowanymi przez Przewodniczących Związków Zawodowych działających przy (...) J. postulatami i zarzutami w stosunku do Pani Dyrektora. Chcemy tylko spokojnie pracować.

Jedyne o co chcemy prosić to godziwe wynagrodzenie za naszą ciężką pracę. Nie chcemy żadnych protestów i strajków”.

Listy z podpisami osób pod powyższym oświadczeniem powstały z inicjatywy powódki.

Zdania wśród pracowników na temat zasadności protestów zainicjowanych przez związki zawodowe były podzielone. Znaczna grupa osób nie popierała protestu.

Dowód: oświadczenie z dnia 22 września 2011r. wraz z lista podpisujących je pracowników – k. 44 – 46 akt; zeznania świadka T. K. – k. 208 – 210 akt; zeznania świadka M. Ś. – k. 225 – 227v akt; zeznania świadka J. T. – k. 289v – 292 akt; zeznania świadka A. N. – k. 367 – 367v akt; zeznania świadka J. S. – k. 401 – 401v akt; zeznania świadka M. H. – k. 401v – 403 akt.

Pismem z dnia 26 września 2011r. zarządy organizacji związkowych działających w pozwanym (...) zawiadomiły, iż zgodnie z art. 1 ustawy z dnia 23 maja 1991r. o rozwiązywaniu sporów zbiorowych, wskutek nieuwzględnienia przez pracodawcę wysuniętych w piśmie z dnia 16 września 2011r. w terminie określonym w wystąpieniu żądań, w rozumieniu art. 7. 1 cytowanej ustawy z dniem 16 września 2011r. rozpoczął swój bieg spór zbiorowy z pracodawcą.

Wskazano, że tematyką sporu zbiorowego są kwestie wyrażone w piśmie strony związkowej z dnia 16 września 2011r.

Jednocześnie przypomniano o obowiązku niezwłocznego przystąpienia do rokowań w tematyce sporu na zasadach określonych w przepisach ustawy, jak i o możliwości ogłoszenia akcji strajkowej łącznie z konsekwencjami określonymi w art. 26. 1 ustawy.

Poinformowano, że począwszy od dnia 27 września 2011r. zostaje rozpoczęta akcja oflagowania placówki.

Dowód: pismo zarządów organizacji związkowych w (...) J. z dnia 26 września 2011r. – k. 28 akt; zeznania świadka T. K. – k. 208 – 210 akt; zeznania świadka M. H. – k. 401v – 403 akt.

W odpowiedzi powódka wystosowała do organizacji związkowych pismo, w którym wskazała, iż w celu przystąpienia do rokowań, niezbędne wydaje się rozszerzenie i uszczegółowienie tematyki sporu, co bliżej przedstawiła w treści pisma. Poinformowała również, że zgodnie z art. 8 ustawy o rozwiązywaniu sporów zbiorowych zawiadomiła właściwy okręgowy inspektorat pracy o powstaniu sporu.

Dowód: pismo powódki z dnia 28 września 2011r. – k. 29 – 30 akt.

W piśmie z dnia 29 września 2011r. przewodniczący organizacji związkowych poprosiły powódkę o podanie terminu spotkania otwierającego pierwszy etap rokowań w przedmiocie sporu. Jednocześnie zawiadomili, iż z dniem 29 września 2011r. rozpoczynają akcję protestacyjną polegającą na oflagowaniu placówki.

Dowód: pismo z dnia 29 września 2011r. – k. 31 akt; zeznania świadka J. T. – k. 289v – 292 akt.

W dniu 4 października 2011r. powódka wydała polecenie służbowe swojemu zastępcy T. K., aby przygotował on jeszcze tego samego dnia stanowisko negocjacyjne pracodawcy w sporze ze związkami. Ta decyzja powódki zaskoczyła T. K., ponieważ wcześniej kilka razy próbował on rozmawiać z powódką na temat postulatów związkowych i zawsze otrzymywał od niej odpowiedź, że nie ma o czym rozmawiać. T. K. wcześniej sugerował też powódce, aby spotkała się ze związkowcami celem okazania dobrej woli ze strony pracodawcy i załagodzenia konfliktu, gdyż uważał, że jest na to realna szansa. Powódka jednak uważała, że nie ma o czym ze związkami rozmawiać.

T. K. wykonał nałożone polecenie i na piśmie przygotował stanowisko negocjacyjne pracodawcy. W sposób ugodowy odniósł się w nim do przedkładanych przez stronę związkową postulatów. Uważał, że wszystkie postulaty w jakiś sposób można uwzględnić. Na przykład był zdania, że decyzje w sprawie wypowiedzania umów o pracę lub kar porządkowych wobec pracowników można było jeszcze raz przeanalizować.

Dowód: zeznania świadka T. K. – k. 208 – 210 akt; pismo z dnia 4 października 2011r. – k. 56 – 56v akt; zeznania świadka M. Ś. – k. 225 – 227v akt.

Także główna księgowa w (...) M. Ś. była zdania, że wysyłane przez stronę związkową postulaty, choć może nie wszystkie i nie w 100%, ale były do zrealizowania. Główna księgowa posiadała orientację w budżecie jednostki i twierdziła, że nie w żądanej wysokości, ale w jakiejś części podwyżki płac były możliwe do osiągnięcia.

Dowód: zeznania świadka M. Ś. – k. 225 – 227v akt.

Związkowcy zdawali sobie sprawę, że nie wszystkie zgłoszone postulaty mogą zostać w pełni zrealizowane np., że nierealne jest w tamtym czasie otrzymanie podwyżki 200,- zł. Głównie chodziło im, aby usiąść do stołu i negocjować punkty sporne. Byli skłonni do ustępstw w zakresie zgłaszanych problemów. Zadowoliliby się częściową realizacją swoich postulatów.

Dowód: zeznania świadka Z. M. – k. 244v – 246v akt; zeznania świadka J. T. – k. 289v – 292 akt.

W dniu 6 października 2011r. w gabinecie powódki miało miejsce spotkanie ze stroną związkową mające na celu wyjaśnienie zaistniałej sytuacji.

Powódka zaprosiła na to spotkanie w charakterze eksperta dr prawa S. T.. Zarówno powódka, jak i dr T. zaprezentowali wspólne stanowisko, iż akcja protestacyjna jest nielegalna. Były również sugestie ze strony powódki, że jeśli protest nie zostanie zakończony, to będą wyciągane konsekwencje dyscyplinarne. Przedstawiciele strony związkowej, którzy nie byli wcześniej poinformowani o zaproszeniu na spotkanie dr T. odmówili dalszego uczestnictwa w spotkaniu i opuścili salę, argumentując, że nie wyrażają zgody na udział eksperta. Byli zaskoczeni udziałem w spotkaniu gościa zaproszonego przez powódkę, który starał się dowieść nielegalności akcji protestacyjnej, podczas gdy, ich przełożeni w strukturach związkowych twierdzili, iż protest jest zgodny z prawem.

Dowód: protokół spotkania z dnia 6 października 2011r. – k. 49 – 50 akt; lista obecności z dnia 6 października 2011r. – k. 51 akt; zeznania świadka T. K. – k. 208 – 210 akt; zeznania świadka M. Ś. – k. 225 – 227v akt; zeznania świadka Z. M. – k. 244v – 246v akt; zeznania świadka J. T. – k. 289v – 292 akt; zeznania świadka A. S. – k. 366v – 367 akt; zeznania świadka S. T. – k. 390 – 391v akt; zeznania świadka M. H. – k. 401v – 403 akt.

W trakcie akcji protestacyjnej w dniu 6 października 2011r. miała miejsce interwencja policji. Wobec nie zstania powódki funkcjonariusze przeprowadzili na miejscu rozmowę z v – ce dyrektorem T. K.. W jej wyniku ustalili, że zakład funkcjonuje bez zakłóceń i przerw w pracy, obowiązki pracowników względem pensjonariuszy są wykonywane na bieżąco, a sami pracownicy noszą jedynie plakietki informujące o akcji. T. K. podał, że akcja prowadzona przez personel (...) J. ma na celu wyrażenie niezadowolenia z osoby pełniącej funkcję dyrektora. Interwenujący policjanci pouczyli go, aby w przypadku pojawienia się zachowań protestujących niezgodnych z prawem polegających między innymi na zbiorowym zakłóceniu ładu i porządku publicznego każdorazowo informował o tym komisariat lub dyżurnego KPP w G. celem podjęcia stosownych działań. Przybyły na miejsce patrol policji nie podjął działań.

Pomimo prowadzenia akcji protestacyjnej praca w (...) nie została przerwana. Nie było żadnych pikiet, czy oblegania pomieszczeń.

Dowód: pismo powódki do Komisariatu Policji w T. z dnia 13 października 2011r. – k. 47 akt; pismo Zastępcy Komendanta Komisariatu Policji w T. z dnia 18 października 2011r. – k. 48 akt; zeznania świadka T. K. – k. 208 – 210 akt; zeznania świadka Z. M. – k. 244v – 246v akt; zeznania świadka J. T. – k. 289v – 292 akt; zeznania świadka L. Z. – k. 391v – 393 akt.

W dniu 10 października 2011r. odbyło się kolejne spotkanie powódki ze stroną związkową. Przeważającą część spotkania zajęła burzliwa polemika pomiędzy zaproszonym przez powódkę w roli eksperta dr S. T., a poproszonym o udział w spotkaniu przez stronę związkową przewodniczącym Związku Zawodowego (...) W. O.. Zasadniczo chodziło

o to, że mecenas S. T. uważał, że podjęta akcja protestacyjna narusza przepisy ustawy o rozwiązywaniu sporów zbiorowych, natomiast W. O. zajął stanowisko, iż akcja ma charakter legalny.

S. T. wskazywał, że związkowcy muszą się liczyć z poniesieniem konsekwencji za wywołanie nielegalnej akcji protestacyjnej, że dyrektor może wyciągnąć takie konsekwencje w formie zwolnień dyscyplinarnych.

W trakcie spotkania powódka podkreślała, że akcja protestacyjna jest nielegalna. Zaznaczyła, że chce rozmawiać ze związkowcami, ale tylko po zaprzestaniu akcji protestacyjnej.

Występujący w imieniu strony związkowej W. O. oświadczył, że związkowcy chcą porozumienia z dyrekcją, ale jeśli warunkiem prowadzenia rozmów jest zaprzestanie akcji protestacyjnej, to się na to nie zgadzają.

Strona związkowa poprosiła o wyznaczenie terminu kolejnej rozmowy.

Powódka oświadczyła, że o terminie następnego spotkania poinformuje związki pisemnie.

Dowód: protokół spotkania z dnia 10 października 2011r. – k. 52 – 55 akt; zeznania świadka T. K. – k. 208 – 210 akt; zeznania świadka M. Ś. – k. 225 – 227v akt; zeznania świadka Z. M. – k. 244v – 246v akt; zeznania świadka J. T. – k. 289v – 292 akt; zeznania świadka S. T. – k. 390 – 391v akt; zeznania świadka L. Z. – k. 391v – 393 akt; zeznania świadka M. H. – k. 401v – 403 akt.

Na żadnym z powyższych spotkań powódka nie wyraziła się, że widzi możliwość realizacji choćby jednego postulatu.

Dowód: zeznania świadka M. Ś. – k. 225 – 227v akt; zeznania świadka J. T. – k. 289v – 292 akt.

Powódka złożyła na Prokuraturę zawiadomienie o podejrzeniu naruszenia przez związkowców prawa poprzez prowadzenie nielegalnej akcji protestacyjnej. Prokuratura nie znalazła podstaw do uznania, iż akcja protestacyjna ma nielegalny charakter.

Dowód: zeznania świadka T. K. – k. 208 – 210 akt; zeznania świadka M. Ś. – k. 225 – 227v akt.

Po spotkaniu z 10 października 2011r. powódka przesłała do zakładowych organizacji związkowych zawiadomienia o zamiarze rozwiązania umów o pracę ze swoim zastępcą T. K., główną księgową M. Ś., oraz przewodniczącymi organizacji związkowych biorących udział w akcji protestacyjnej.

Dowód: zeznania świadka T. K. – k. 208 – 210 – 224 – 225 akt; zeznania świadka M. Ś. – k. 225 – 227v akt; zeznania świadka Z. M. – k. 244v – 246v akt; zeznania świadka J. T. – k. 289v – 292 akt; zeznania świadka M. H. – k. 401v – 403 akt; zeznania świadka K. M. – k. 403 – 404v akt; zeznania świadka I. W. – k. 420 – 420v akt.

W dniu 11 października 2011r. związkowcy powiadomili o powyższym Starostę (...) K. S.. Starosta zalecał zachowanie spokoju i powrót do pracy.

Dowód: zeznania świadka M. Ś. – k. 225 – 227v akt; zeznania świadka Z. M. – k. 244v – 246v akt; zeznania świadka J. T. – k. 289v – 292 akt.

Następnego dnia do pozwanego (...) Starosta skierował poprzedniego dyrektora (...) K. M., udzielając mu pełnomocnictwa, aby zbadał zachodzący konflikt.

Celem zebrania danych na temat zaistniałej sytuacji K. M. przez około 2 tygodnie odbywał spotkania z pracownikami. Każdy mógł do niego przyjść i zgłosić swoje problemy. Przykładowo główna księgowa M. Ś. przedstawiła swoje pisemne sprawozdanie na temat współpracy z powódką.

K. M. rozmawiał o konflikcie także z powódką.

W rozmowach z K. M. około 50 osób wypowiadało się przychylnie co do powódki, a ponad 100 osób było przeciwko stylowi zarządzania powódki.

Dowód: zeznania świadka M. Ś. – k. 225 – 227v akt; zeznania świadka Z. M. – k. 244v – 246v akt; zeznania świadka J. T. – k. 289v – 292 akt; zeznania świadka L. Z. – k. 391v – 393 akt; zeznania świadka M. H. – k. 401v – 403 akt; zeznania świadka K. M. – k. 403 – 404v akt; zeznania świadka I. W. – k. 420 – 420v akt.

Z dniem 31 października 2011r. Starosta (...) w związku z zaistnieniem szczególnych okoliczności i potrzeb, na podstawie art. 21 ustawy z dnia 21 listopada 2008r. o pracownikach samorządowych powierzył powódce inną pracę niż określona w umowie o pracę, tj. stanowisko głównego administratora w Domu Pomocy Społecznej w J.. Wskazał, że zmienione warunki pracy będą powódkę obowiązywały do dnia 30 stycznia 2012r. Pozostałe warunki zatrudnienia powódki nie uległy zmianie.

Pełnienie obowiązków dyrektora (...) w J. powierzono K. M..

Dowód: pismo Starosty (...) z dnia 28 października 2011r. zmieniające warunki pracy powódki – k. 5 akt; zeznania świadka T. K. – k. 208 – 210 akt; zeznania świadka M. Ś. – k. 225 – 227v akt; zeznania świadka Z. M. – k. 244v – 246v akt; zeznania świadka A. N. – k. 367 – 367v akt; zeznania świadka K. M. – k. 403 – 404v akt.

Pomimo powyższej decyzji akcja protestacyjna nadal trwała.

Pełniący obowiązki dyrektora pozwanego (...) K. M. podjął negocjacje ze związkowcami. Większość postulatów strony związkowej w sposób obopólnie uzgodniony została zrealizowana. W efekcie w dniu 1 grudnia 2011r. doszło do zawarcia porozumienia ze związkowcami, co zakończyło akcję protestacyjną.

W grudniu 2011r. miały miejsce podwyżki wynagrodzeń. Dotychczasowe pensje pracownicze zwiększono o kwotę 50,- zł. netto na jeden etat.

Przyznane podwyżki nie spowodowały żadnych perturbacji ekonomicznych u pozwanego. Aktualna sytuacja finansowa pozwanego zakładu jest stabilna.

Odbyło się wyrównanie pensji zasadniczych w poszczególnych grupach zawodowych. Doszło do doregulowania w regulaminie wynagradzania przyznawanych dodatków specjalnych.

Przywrócono do pracy osoby zwolnione przez powódkę.

Częściowo wymieniono stary sprzęt na kuchni.

Dowód: zeznania świadka T. K. – k. 208 – 210 i 224 – 225 akt; zeznania świadka M. Ś. – k. 225 – 227v akt; zeznania świadka Z. M. – k. 244v – 246v akt; zeznania świadka J. T. – k. 289v – 292 akt; zeznania świadka M. M. – k. 306 – 307 akt; porozumienie z dnia 1 grudnia 2012r. – k. 341 akt; zeznania świadka A. S. – k. 366v – 367 akt; zeznania świadka A. N. – k. 367 – 367v akt; zeznania świadka L. Z. – k. 391v – 393 akt; zeznania świadka M. H. – k. 401v – 403 akt; zeznania świadka K. M. – k. 403 – 404v akt; zeznania świadka I. W. – k. 420 – 420v akt.

Dnia 16 stycznia 2012r. powódka otrzymała od pracodawcy oświadczenie o wypowiedzeniu jej umowy o pracę z zastosowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia.

W powyższym oświadczeniu jako przyczynę wypowiedzenia wskazano utratę zaufania do powódki z powodu działań podejmowanych przez nią na stanowisku dyrektora Domu Pomocy Społecznej. Dalej podniesiono, iż w wyniku braku woli rozwiązywania konfliktów a także ostrego sporu z zakładowymi organizacjami związkowymi powódka doprowadziła do ogłoszenia akcji protestacyjnej. Pomimo wspólnych ustaleń powódka nie podjęła właściwych negocjacji w celu rozwiązania nabrzmiałych konfliktów. Zarzucono również, że powódka nie wykonała polecenia niepodejmowania

decyzji personalnych w trakcie trwającej akcji protestacyjnej, co doprowadziło do znacznego zaostrzenia konfliktu z organizacjami związkowymi.

Powyższe pismo zawierało informację z pouczeniem o prawie i terminie wniesienia odwołania od otrzymanego wypowiedzenia.

Oświadczenie zostało podpisane przez Starostę (...) K. S., który wykonał w tym zakresie uchwałę nr 136/56/12 Zarządu Powiatu (...) z dnia 16 stycznia 2012r. w sprawie zwolnienia dyrektora Domu Pomocy Społecznej w J..

Dowód: wypowiedzenie umowy o pracę z dnia 16 stycznia 2012r. – k. 6 akt; zeznania świadka Z. M. – k. 244v – 246v akt; uchwałę nr 136/56/12 Zarządu Powiatu (...) z dnia 16 stycznia 2012r. w sprawie zwolnienia dyrektora Domu Pomocy Społecznej w J. – część C akt osobowych powódki.

Za czasów poprzedników powódki na stanowisku dyrektora (...) w J. również miały miejsce spory ze związkowcami, ale nigdy nie dochodziło do podejmowania akcji protestacyjnej. Poprzedni dyrektorzy wykazywali dużą wolę porozumienia ze związkowcami. Zawsze udawało się dojść do obopólnie akceptowanych uzgodnień, choć niekiedy po mocnych sporach.

Poprzedni dyrektorzy organizowali „luźne” spotkania, bez protokołowania ich przebiegu, ze związkowcami, gdzie można było poruszać aktualne problemy załogi.

Aktualnie związkowcy dobrze oceniają współpracę z nową dyrekcją. Nowy dyrektor prowadzi regularne spotkania z przedstawicielami związków zawodowych.

Dowód: zeznania świadka T. K. – k. 208 – 210 akt; zeznania świadka M. Ś. – k. 225 – 227v akt; zeznania świadka Z. M. – k. 244v – 246v akt; zeznania świadka Z. M. – k. 244v – 246v akt; zeznania świadka M. M. – k. 306 – 307 akt; zeznania świadka L. Z. – k. 391v – 393 akt; zeznania świadka I. W. – k. 420 – 420v akt.

Zanim powódka została dyrektorem, to była pracownikiem pozwanego (...) i aktywnym członkiem związku zawodowego. Prowadziła zebrania związkowe, dyskutowała, krytykowała rządy dyrekcji.

Dowód: zeznania świadka M. Ś. – k. 225 – 227v akt; zeznania świadka K. M. – k. 403 – 404v akt.

Kwota trzymiesięcznego odszkodowania należnego powódce przy założeniu słuszności jej żądania o zasądzenie takiego odszkodowania za nieuzasadnione wypowiedzenie umowy o pracę wynosi 16.914,60 zł. brutto.

Dowód: zaświadczenie z dnia 7 grudnia 2012r. – k. 218 akt.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na jego uwzględnienie.

Na wstępie należy stwierdzić, że powódka otrzymała wypowiedzenie umowy o pracę jako dyrektor Domu Pomocy Społecznej w J.. Dla dyrektora domu pomocy społecznej stanowiącego jednostkę organizacyjną powiatu pracodawcą jest tenże dom pomocy społecznej. Podmiotem uprawnionym do dokonywania za tę jednostkę czynności z zakresu prawa pracy wobec kierownika samorządowej jednostki organizacyjnej, w tym dyrektora (...) jest starosta powiatu (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 stycznia 2008r. I PK 187/07; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2010r. II PK 287/09).

Zgodnie z art. 264 § 1 k. p. odwołanie od wypowiedzenia umowy o pracę wnosi się do sądu pracy w ciągu 7 dni od dnia doręczenia pisma wypowiedzającego umowę o pracę.

Powódka wnosząc pozew zmieściła się w powyższym terminie, tyle, że nieprawidłowo oznakowała stronę pozwaną jako Zarząd Powiatu w G.. Dopiero w późniejszym czasie, już po upływie terminu przewidzianego w art. 264 § 1 k.

p. zawnioskowała o wezwanie do udziału w sprawie po stronie pozwanej prawidłowo oznaczonego pracodawcy, czyli Domu Pomocy Społecznej w J..

Wskazać należy, iż z art. 264 § 1 k. p. nie wynika, że warunkiem żądania odszkodowania za nieuzasadnione wypowiedzenie umowy o pracę jest właściwe oznaczenie pracodawcy. Elementem istotnym jest samo żądanie wniesione do sądu pracy w terminie 7 dni od doręczenia pisma wypowiadającego umowę o pracę. Uprawnione jest więc stwierdzenie, że żądanie odszkodowania jest wniesione w terminie, gdy spełnia już tylko ten minimalny warunek. Gramatyczna wykładnia art. 264 § 1 k. p. nie pozwala więc stwierdzić, że żądanie odszkodowania wniesione w terminie 7 dni od doręczenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy o pracę jest bezskuteczne, gdy pracownik nie określił w nim właściwie pozywanego pracodawcy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 2012r. II PK 262/11 opubl. w Monitorze Prawa Pracy 11/2012 str. 603).

W oparciu o powyższą argumentację należy stwierdzić, iż powódka nie naruszyła ustawowego terminu do wniesienia odwołania od otrzymanego wypowiedzenia umowy o pracę.

Podstawę prawną dla roszczenia powódki stanowi art. 45 § 1 k. p. Zgodnie z treścią tego przepisu w razie ustalenia, że wypowiedzenie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony jest nieuzasadnione lub narusza przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę, sąd pracy – stosownie do żądania pracownika – orzeka o bezskuteczności wypowiedzenia, a jeżeli umowa uległa już rozwiązaniu – o przywróceniu pracownika do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowaniu.

Powołany wyżej przepis art. 45 § k. p. wprowadza dwie przesłanki odwołania się pracownika od wypowiedzenia, a mianowicie wypowiedzenie **formalnie niezgodne z prawem** i wypowiedzenie niezgodne z prawem z uwagi na **brak zasadności** wypowiedzenia umowy zawartej na czas nieokreślony. Wynikający z treści art. 45 k. p. wymóg zasadności wypowiedzenia chroni pracownika przed arbitralnością pracodawcy – dlatego przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę musi być konkretna i rzeczywista (prawdziwa), a także uzasadniona.

Wynikający z art. 45 § 1 k. p. wymóg zasadności wypowiedzenia umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony implikuje ustanowienie z mocy art. 30 § 4 k. p. obowiązku wskazania przez pracodawcę w pisemnym oświadczeniu woli o rozwiązaniu stosunku zatrudnienia przyczyny owego wypowiedzenia. Wskazanie tejże przyczyny lub przyczyn przesądza o tym, iż spór przed sądem pracy może toczyć się tylko w ich granicach – (tak też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 kwietnia 2010r., II PK 306/09).

Należy stwierdzić, iż nie budzi wątpliwości sądu rozwiązanie umowy o pracę od strony formalnoprawnej. Doręczone powódce oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o pracę spełnia wymogi formalnoprawne tzn. zostało dokonane na piśmie, wskazuje przyczynę uzasadniającą rozwiązanie umowy, jest podpisane przez osobę uprawnioną do reprezentowania pracodawcy oraz zawiera pouczenie o prawie złożenia odwołania do Sądu Pracy. Dokonanie wypowiedzenia zostało również poprzedzone stosowną uchwałą Zarządu Powiatu (...).

Zgodnie z treścią art. 45 § 1 Kodeksu Pracy (k. p.) – w razie ustalenia, że wypowiedzenie umowy o pracę zawartej na czas nie określony jest nieuzasadnione lub narusza przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę, sąd pracy – stosownie do żądania pracownika – orzeka o bezskuteczności wypowiedzenia, a jeżeli umowa uległa już rozwiązaniu – o przywróceniu pracownika do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowaniu.

Z kolei z art. 30 § 4 k. p. wynika, że na pracodawcy ciąży powinność podania przyczyny uzasadniającej rozwiązanie umowy o pracę. Analizując zakres obowiązku wskazanego w tym przepisie należy dojść do przekonania, że przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę powinna być podana w sposób skonkretyzowany, nieograniczający się do przytoczenia ogólnikowego zwrotu bądź powtórzenia wyrażeń ustawowych (por. R. Sadlik, Warunki formalne rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika, Sł. Prac. Nr 5/2010 s. 9).

Należy mieć na względzie, że wypowiedzenie umowy o pracę stanowi zwykły sposób jej rozwiązania. Przyczyna wypowiedzenia nie musi w związku z tym mieć szczególnej wagi czy nadzwyczajnej doniosłości. Nie oznacza

to przyzwolenia na arbitralne, dowolne i nieuzasadnione lub sprzeczne z zasadami współzycia społecznego wypowiedzenie umowy o pracę (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 2001r. I PKN 715/00).

Przyczyny wypowiedzenia nie muszą charakteryzować się znaczną wagą ani powodować szkód po stronie pracodawcy. Nie jest też wymagane udowodnienie zawinionego działania pracownika (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 sierpnia 2007r. I PK 79/07).

Co do wypowiedzenia powódce umowy o pracę należy stwierdzić, iż wypowiedzenie dokonywane przez pracodawcę jest zwyczajnym, dopuszczalnym i często stosowanym sposobem zakończenia współpracy z danym pracownikiem. Ważne i konieczne jest aby pracodawca podał pracownikowi na piśmie przyczyny swojej decyzji, które muszą być prawdziwe. Gdy pracodawca podaje kilka takich przyczyn wystarczy, że prawdziwa okaże się choćby jedna z nich.

Z oświadczenia pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę wynika, iż powódce wypowiedziano umowę o pracę z powodu utraty zaufania do powódki z powodu działań podejmowanych przez nią na stanowisku dyrektora Domu Pomocy Społecznej. Dalej podniesiono, iż w wyniku braku woli rozwiązania konfliktów a także ostrego sporu z zakładowymi organizacjami związkowymi powódka doprowadziła do ogłoszenia akcji protestacyjnej. Pomimo wspólnych ustaleń powódka nie podjęła właściwych negocjacji w celu rozwiązania nabrzmiałych konfliktów. Zarzucono również, że powódka nie wykonała polecenia niepodejmowania decyzji personalnych w trakcie trwającej akcji protestacyjnej, co doprowadziło do znacznego zaostrzenia konfliktu z organizacjami związkowymi.

Postępowanie dowodowe przeprowadzone w niniejszej sprawie doprowadziło do ustaleń, z których wynika, że przyczyna podana powódce dla uzasadnienia wypowiedzenia stosunku pracy wskazująca na brak woli rozwiązania konfliktów a także ostrego sporu z zakładowymi organizacjami związkowymi i doprowadzenie do ogłoszenia akcji protestacyjnej, a także nie podjęcia właściwych negocjacji w celu rozwiązania nabrzmiałych konfliktów, okazała się prawdziwa.

Za powyższym stwierdzeniem przemawiają następujące argumenty:

Powódka przez cały czas przyjmowała bardzo sztywne i jednoznacznie negatywne stanowisko wobec postulatów zgłaszanych przez stronę związkową. Czyniła tak mimo, tego, że zarówno jej zastępca T. K., jak i główna księgowa M. Ś. zalecali umiarkowane i elastyczne podejście do problemów podnoszonych przez związki zawodowe, przy czym osoby te, które same były aktywnymi członkami zakładowych organizacji związkowych, dobrze znały atmosferę i oczekiwania panujące po stronie związkowej. Oczekiwania te zaś głównie sprowadzały się do rozpoczęcia konkretnego, biorącego pod uwagę argumenty obu stron dialogu na linii powódka – przedstawiciele związków zawodowych, który mógłby przynieść rozwiązanie nabrzmiałego sporu. Wszyscy przesłuchani w sprawie przewodniczący zakładowych organizacji związkowych akcentowali przy tym, że zdawali sobie sprawę, iż nie jest w praktyce możliwe natychmiastowe zaspokojenie wszystkich skierowanych do powódki żądań, i że posiadając taką świadomość byli gotowi na określone ustępstwa. Powódka nie odpowiadała analogiczną otwartością na rozmowy. Do żadnego z postulatów nie odniosła się ze zrozumieniem i chęcią choćby częściowego uwzględnienia stanowiska strony związkowej. Albo nie widziała w ogóle potrzeby dialogu ze związkowcami (co podkreślali w swoich zeznaniach T. K. i M. Ś.), albo podczas spotkań prezentowała stanowisko jednoznacznie negatywne wobec postulatów. Taką postawę powódki nie można uznać za negocjacyjną. Nie towarzyszyła jej wola rozwiązania powstałego konfliktu, lecz jedynie komunikowania stronie związkowej własnych racji. W ten sposób powódka nie stwarzała możliwości kompromisowych rozwiązań, co strona związkowa odczytała jako arogancję z jej strony i w efekcie doszło do podjęcia zakładowej akcji protestacyjnej.

Od początku do końca powódka konsekwentnie uważała i wyraźnie dawała to do zrozumienia stronie związkowej, iż akcja protestacyjna ma nielegalny charakter. Przyjmując tak sztywną postawę powódka nie stwarzała żadnych możliwości podyskutowania o problemach wyrażanych w imieniu dużej części załogi pozwanego (...). De facto jej sztywne stanowisko zaostrzało jedynie negatywne nastroje wśród protestujących związkowców.

Już na pierwszym spotkaniu ze stroną związkową po rozpoczęciu w zakładzie akcji protestacyjnej powódka nie dążyła do rozpatrzenia postulatów związkowych, lecz skupiała się jedynie na wykazywaniu nielegalności protestu.

Od razu też podkreślała możliwość wyciągnięcia surowych konsekwencji dyscyplinarnych względem inicjatorów akcji protestacyjnej. O całej akcji zawiadomiła organy ścigania.

Dalszym krokiem powódki było zasygnalizowanie zarządom zakładowych organizacji związkowych zamiaru rozwiązania umów o pracę z osobami kierującymi akcją protestacyjną. Ten krok powódki najwyraźniej unaoczniał, iż nie przyświecała jej wola wynegocjowania ze stroną związkową kompromisowego rozwiązania konfliktu, lecz w rzeczywistości wyłącznie dążyła ona do stłumienia protestów.

Powódka zdawała się postrzegać powstały konflikt w kategoriach interpersonalnych.

Bardzo ważne znaczenie w kontekście oceny powyższych zachowań powódki ma to, jak co do problematyki wynikłego konfliktu w pozwanym (...) ustosunkowywał się Starosta (...). Jego postawa była zaś konsekwentna i sprowadzała się do tego, aby strony w drodze negocjacji dążyły do załagodzenia i rozwiązania sporu. Takie nastawienie Starosty było znane powódce. Mimo to powódka nie stosowała się do zaleceń Starosty, nie dążyła do szukania polubownej możliwości zakończenia nieporozumień ze związkami zawodowymi. W takim stanie rzeczy zrozumiałą jest utrata przez Starostę (...) zaufania do powódki.

Na uwagę zasługuje fakt, że akcja protestacyjna wcale nie ustała po odwołaniu powódki ze stanowiska dyrektora (...). Dobitnie świadczy to o tym, iż strona związkowa wywołując akcję miała na celu osiągnięcie konkretnych rozwiązań nabrzmiałych spraw, a nie zwolnienie powódki. Następca powódki K. M. umiejętnie przeprowadził negocjacje z protestującymi i w miarę możliwości zrealizował wysuwane przez nich postulaty, co w niedługim czasie doprowadziło do oczekiwanego przez Starostę (...) zakończenia akcji protestacyjnej, uspokoiło nastroje, poprawiło funkcjonowanie zakładu, przy czym nie spowodowało żadnych negatywnych dla pozwanego (...) skutków. Właśnie postawa p. o. dyrektora K. M. wyraźnie ukazuje, jaka powinna być postawa dyrektora wobec sporu ze związkowcami w kontekście oczekiwań Starosty (...). Powódka zaś tych oczekiwań w ogóle nie brała pod uwagę, dążąc jedynie do przeforsowania swoich racji o nielegalności protestu. Wykazała w ten sposób brak woli rozwiązania konfliktu i nie podjęła właściwych negocjacji w celu jego zakończenia, a takie zarzuty postawiono jej w oświadczeniu o wypowiedzeniu umowy o pracę.

W niniejszym postępowaniu sąd badał jedynie zgodność z prawem oraz zasadność zarzutów postawionych powódce w oświadczeniu pracodawcy o wypowiedzeniu jej umowy o pracę. W związku z tym sąd nie zajmował się oceną legalności akcji protestacyjnej oraz oceną zasadności postulatów zgłaszanych przez stronę związkową i możliwościami pracodawcy w zakresie ich realizacji. Nie badał również, podnoszonych przez powódkę jej wcześniejszych nieporozumień z osobami stojącymi na czele zakładowych organizacji związkowych, a to dlatego, że nawet jeśli takowe miały miejsce, to zasadnicze znaczenie ma to, że powódka przyjęła niewłaściwą, opisaną powyżej postawę wobec protestów związków zawodowych.

Całością ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie dokonano na podstawie przedstawionych przez strony dokumentów oraz w oparciu o złożone w postępowaniu zeznania świadków T. K., Z. M., M. Ś., J. T., L. Z., M. H., I. W., A. N. i K. M..

Autentyczność dokumentów nie była przez strony kwestionowana i nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania w/w świadków, albowiem ich zeznania zasadniczo się wzajemnie potwierdzały, były konsekwentne i logiczne.

Nic istotnego do sprawy nie wniosły zeznania świadków T. B., W. K., B. B., E. D. i S. R..

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k. p. c. i § 11 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

SSR Ireneusz Bolechowski